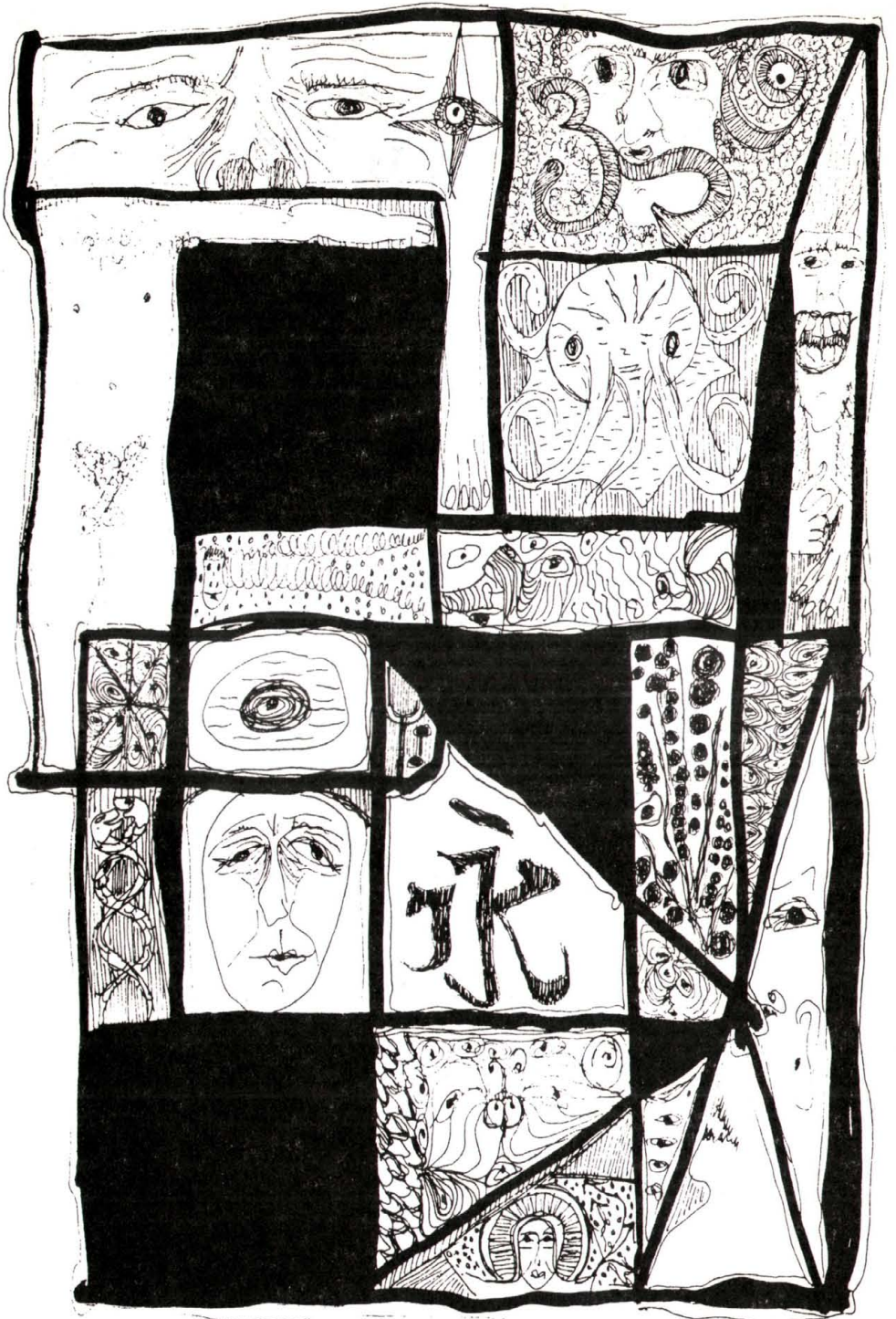




könyv
könyvtár
könyvtáros

1996
február



KÖNYV, KÖNYVTÁR, KÖNYVTÁROS

1996. február

Tartalom

<i>Könyvtárpolitika</i>	
Dán Krisztina: Iskolai könyvtárak Magyarországon	3
Dr. Száva-Kováts Endre: A Parlamenti Könyvtár jubileuma	9
Tájékoztató a Könyvtári Szakmai Kollégium 1995. évi II. pályázatának elbírálásáról	15
<i>Műhelykérdések</i>	
Csobai László: Ünnepe előtti beszélgetés	19
Nagy Erzsébet: Megalkuvások egy gyűjtemény számítógépes feldolgozásában	29
Ábrahám Vera: Csongrád Megyei Nemzetiségi Báziskönyvtár	33
Mikulás Gábor: Minőség a könyvtárban	35
Somkuti Gabriella: A Széchenyi Könyvtár készülő múzeumáról	38
<i>Könyv és Nevelés</i>	
Balogh Ferencné: Egy tantárgyközi feladat: az olvasás	40
Kovács Mária: A könyvtárostanárok felkészítése	43
Antal Mária: Elriaszt vagy rászoktat az iskola?	49
<i>Extra Hungariam</i>	
Nemes Erzsébet: Muravidéki könyvtárosok vendégeként Szlovéniában	53
Hírlevél a Magyar Könyvtárosok Egyesülete tagjaihoz	58

Lapunk e számában Tállai Katalin grafikai szerepelnek.

From the contents

Krisztina Dán: School libraries in Hungary (3);
Dr. Endre Száva-Kováts: The anniversary of the Library of the Hungarian Parliament (9);
Information on the grants of the National Cultural Fund in the second half-year of 1995 (15).

Cikkeink szerzői

Ábrahám Vera, a Kisebbségi Egyesületek Csongrád Megyei Báziskönyvtárának vezetője; *Balogh Ferencné*, a Veszprém Megyei Könyvtár vezetője; *Csobai László*, a Békés Megyei Könyvtár főmunkatársa; *Dán Krisztina*, a BPI főmunkatársa; *Kovács Mária*, a BDTF docense; *Mikulás Gábor*, a Kecskeméti Tanítóképző Főiskola könyvtárának munkatársa; *Nemes Erzsébet*, az OSZK munkatársa; *Somkuti Gabriella*, az OSZK ny. osztályvezetője; *Száva-Kováts Endre*, az Országgyűlési Könyvtár főigazgatója

Szerkesztőbizottság:

Domsa Károlyné elnök

Csaba Gabriella, Maurer Péter, Poprády Géza, Tóthné Környei Márta

Szerkeszti:

Vajda Kornél

A szerkesztőség címe: 1054 Bp., Hold u. 6. – Telefon: 153-3763

Közreadja: a Könyvtári és Informatikai Kamara, a Magyar Könyvtárosok Egyesülete, a Művelődési és Közoktatási Minisztérium, az Országos Pedagógiai Könyvtár és Múzeum, az Országos Széchényi Könyvtár

Felelős kiadó: **Poprády Géza**, az Országos Széchényi Könyvtár főigazgatója

Készült az OSZK Nyomdatuzemében

Felelős vezető: **Burány Tamás**

Terjedelem: 5,7 A/5 kiadói ív. Munkaszám: 96.018

Lapunk megjelenéséhez támogatást kaptunk a Nemzeti Kulturális Alaptól

Terjeszti az Országos Széchényi Könyvtár

Előfizetési díj 1 évre 2400 forint. Egy szám ára 200 forint

HU-ISSN 1216-6804

Iskolai könyvtárak Magyarországon

Amióta iskola létezik, könyvtára is van...

Más európai országokhoz hasonlóan Magyarországon is az iskolai könyvtár az egyik legrégebbi könyvtártípus. Első hazai iskolánk a XI. sz.-ban alapított Szent Márton-hegyi (pannonhalmi) kolostori iskola *könyvjegyzékben* tudósított arról, hogy milyen könyvekhez juthatott a középkorban élő tanár és diák. Később a XVI–XIX. században (reformáció, ellenreformáció, felvilágosodás, reformkor) alapított felekezeti kollégiumok írásos forrásai is gazdagon emlékeznek meg a könyvtárakról, amelyek elválaszthatatlanul összefonódtak az iskola múltjával. Ezek az iskolák a magyar és az európai művelődés szellemi központjai voltak. Könyvtáraikat századokon keresztül adományokból és önerőből gyarapították és féltő gondoskodással őrizték gyűjteményeiket.

A történelem viharai, háborúk, társadalmi forradalmak, tűzvész, fosztogatás, erőszakos megsemmisítés azonban sok nagy múltú iskola könyvtárát károsították meg vagy pusztították el. De a napjainkig fennmaradó rész még így is felbecsülhetetlen művelődés-, neveléstörténeti érték. Ma száznál több középiskolában találunk 1801 előtti muzeális értékű anyagokat: kódextöredékeket, ösnyomtatványokat, kéziratokat és a neveléstörténeti kutatások szempontjából hiánypótló iskolatörténeti anyagokat (évkönyvek, értesítők stb.), amelyek segítségével egyre több oktatási intézmény szeretné múltját és a könyvtár történetét rekonstruálni.

Minden iskolában legyen könyvtár!

Az iskolai könyvtárak létrehozásának és működésének rendeleti szabályozása a XIX. század végén kezdődött el. A népoktatás kiterjesztése, később a reformpedagógia eszméi jó hatással voltak az iskolai könyvtárak fejlődésére. A közoktatási kormányzat felismerte a könyvek, a könyvtár szerepét a tanulók személyiségének fejlődésében, olvasóvá nevelésében és a tanárok szakirodalmi ellátásában. Külön ifjúsági és nevelői könyvtárat hoztak létre, amelyek csak 1971 után egyesültek. Anyagilag is támogatták a gyűjtemények gyarapítását, de rendszeresen kiadott könyvjegyzékekkel megszabták az állományok tartalmi összetételét.

A kemény diktatúra évei

A 40-es évek végétől a kemény politikai, ideológiai diktatúra a maga egyoldalú pedagógiai törekvéseivel jelentős visszalépést jelentett a korábbiakhoz képest: a kommunista nevelési célok érdekében „megtisztították” az iskolákat szellemi értékeiktől. A tisztogatásnak áldozatul estek a világ- és magyar irodalom jeles

klasszikus alkotásai, a kommunista ideológiától eltérő szakirodalom, a korábbi rendszerben készült lexikonok, monografikus munkák. De nem kedveztek az iskolai könyvtárak fejlődésének a felülről vezérelt nevelési elvek és az „egytan-könyvűség” sem.

Pozitív változások a 60-as években

A 60-as években pozitív változások indultak meg az iskolai könyvtárügyben. Oktatási és könyvtárügyi irányítók, kutatók és könyvtárostanárok egy szűkebb köre a szabadabb szellemű iskola eszköztárát látták az iskolai könyvtárban, a könyvtárhasználatra nevelésben. Megindult az iskolai könyvtárak hálózattá szerveződése: az Országos Pedagógiai Könyvtárban egy módszertani csoport jött létre, a megyékben (fővárosban) pedig iskolai könyvtári szakfelügyelőket bízta meg az iskolai könyvtárak szakmai segítségével, szakmai munkaközösségek szervezésével. Később kialakultak a megyei hálózatok, élükön a megyei pedagógiai intézetekkel és az Országos Pedagógiai Könyvtár és Múzeum (az Országos Pedagógiai Könyvtár utódja) ezek koordinálását, szakmai összefogását kapta feladatul. A magyar iskolai könyvtárak tehát önálló hálózati szervezetben működtek és működnek ma is, de a közművelődési könyvtárakkal szoros együttműködésben. (Néhány esetben a megyei vagy városi közművelődési könyvtár vállalta egy-egy körzet iskolai könyvtárainak szakmai rendezését, sőt központi ellátását is. Az együttműködés egy másik formája a kettős funkciójú könyvtárak létrehozása volt, amelyek iskolai és közkönyvtári feladatokat láttak el.)

Az Országos Pedagógiai Könyvtár mint hálózati központ szakmai módszertani lapot indított 1966-ban *Könyv és Nevelés* címen, melyet megszűnéséig (1987-ben) a könyvtár módszertani csoportja szerkesztett. Ezen kívül szakmai konferenciákat, tapasztalatcseréket rendeztek az iskolai könyvtár pedagógiai felhasználását szolgáló szemléleti váltás meggyorsítása érdekében.

Fontos eseménye volt e folyamatnak az *első iskolai könyvtári normatíva megjelenítése 1971-ben*. E dokumentum kimondta, hogy az iskolai könyvtár feladata több mint a tananyag kiegészítése, a tanulók olvasóvá nevelése. Eszközeivel megvalósulhat a tananyag eddigiektől eltérő feldolgozása, és eközben a tanulók megtanulhatják az önálló ismeretszerzés munkaformáit. A fenti célokhoz a normatíva reális működési feltételeket fogalmazott meg. Hatására néhány évig meggyorsult az iskolák könyvtári kondícióinak javítása, de később ez a lendület megcsappant szemléleti és pénzügyi okok következtében.

A könyvtár pedagógiai hasznosításának eredményei és gondjai a nyolcvanas évek közepéig

Egy puhább szellemi diktatúra keretei között érezhetőbbé vált a nyugat-európai pedagógiai irányzatok hatása, a tanulmányutak tapasztalatai lassan beszűrődtek az iskola falai közé is. A 70-es évek második felében felfedezhetőek azok a pedagógiai kísérletek, melyek az „egykönyvű, egymódszerű” ismeretközvetítés helyett a tanulók öntevékenységének, a felfedezettő, problémamegoldó tanulás-

nak, a tanuló és tanár kommunikációjának nyitottak tág teret. Ezzel párhuzamosan az iskolai és közművelődési könyvtárosok közül egyre többen tartották fontosnak, hogy a tanulók kisgyermekkoruktól kezdve, játékos formában ismerkedjenek meg a könyvtár tájékoztató eszközeivel, szellemi kincseivel, otthonosan használják a könyvtárat és képesek legyenek a megszerzett ismereteket saját tudásukká alakítani. Sok-sok csoportos foglalkozást tartottak mindkét könyvtár-típusban, fokozatosan kimunkálták az ún. könyvtári óra didaktikai alapjait, eredményes módszereit. Színvonalas módszertani kiadványok őrzik a felhalmozott tapasztalatokat, amelyek előkészítették, megalapozták az *1978-as általános iskolai tanterv* – európai viszonylatban is – *előremutató könyvtárismereti, -használati tematikáját*. Ebben a tantervben a könyvtárismeret összefüggő rendszere a magyar nyelv és irodalom tananyagába épült be, de gyakoroltatásának követelménye más tantárgyakban (történelem, biológia stb.) is helyet kapott. Tapasztalataink szerint ez a program a legsikeresebben az alsó tagozatban (6–10 éves korcsoport) valósult meg, a tanítók játékos formában sok-sok gyerekkel meg tudták szeretetni a könyvtárat, a könyvvvel végzett tevékenységet.

Kevésbé vált általánossá viszont a könyvtári tájékozódás megtanítása a felső tagozatban (11–14 évesek), mivel hiányzott a magyar szakosok ehhez szükséges szaktudása és az iskolai könyvtár működési, szakmai feltételei sem voltak elegendők. Ennél is nagyobb problémát jelentett az, hogy az iskolák többségében a pedagógiai gyakorlat még nem igényelte, nem tudta hasznosítani a könyvtári eszközöket. Ehhez mindenekelőtt a hagyományos tanítási-tanulási módszereknek, stratégiáknak kellett volna megváltoznia. Az általános szemléletre többek között az is jellemző volt, hogy sem a középiskolákban, sem a felsőoktatási intézményekben nem építkezett tovább az alapfokon kidolgozott könyvtárismereti tanterv.

Alapvetően tehát szemléleti és pénzügyi problémákra vezethető vissza, hogy az oktatási intézmények nagyobb hányadában a mai napig nem sikerült megteremteni a könyvtári működtetés szükséges feltételeit. *A jelenlegi állapotok szerint az általános iskolák kb. egyharmadában és a középfokú intézmények 50-60%-ában sikerült csak az iskola szükségleteinek megfelelő szolgáltatásokat kialakítani.* A könyvtár eltérő megítélése következtében egyre nagyobb különbségek jönnek létre könyvtár és könyvtár között.

Rendszerváltás előtt, rendszerváltás után (1985-től napjainkig)

Különösen azokban az iskolákban javulhattak látványosan a könyvtári körülmények, ahol a nyolcvanas években megnövekedett pedagógiai szabadság hatására megindulhatott a kísérletezés, fejlesztő folyamat az iskolai munka tartalmi, módszertani kísérletezése érdekében. Sok intézményben ment végbe szerkezeti és profilváltás. Az új szakmai programokhoz pedig új helyi tantervekre, taneszközökre volt szükség. Később a rendszerváltás éveiben tömegével avultak el tartalmilag a tankönyvek, különösen a társadalomtudományok területén, így a hiteles, friss ismereteket más forrásokból kellett megszerezni. Egyre több olyan feladatot kellett tanárnak, diáknak megoldania, amire nem volt „kész recept” egy tankönyvből megadható válasz: sok-sok ismerethordozóból kellett az információkat

össze gyűjteni, feldolgozni. Ehhez pedig nélkülözhetetlenné vált a jó összetételű és feldolgozott könyvtári állomány, a könyvtári anyagok igénybevételéhez szükséges személyi és tárgyi feltételek, valamint a használatához szükséges ismeretek elsajátítása.

Az új kihívásokkal lépést tartó iskolák ezért elfogadták azokat a szolgáltatási és működési követelményeket és feltételeket, amelyeket a *203/1986-os iskolai könyvtári normatíva újonnan fogalmazott meg*, és erőfeszítéseket tettek megvalósítására. A fejlesztés irányába hatott az *1993-as Közoktatási Törvény* is, amely 1945 óta első ízben mondta ki, hogy tanulónak, nevelőnek joga van a munkájához, tanulásához, önképzéséhez szükséges információk eléréséhez, megszerzéséhez, és először szabályozta megnyugtató módon a könyvtárostanárok státuszát, munkaidejét, képzési követelményeit.

Újabb pedagógiai érv az iskolai könyvtárak fejlesztése mellett a *napjainkban jóváhagyott Nemzeti Alaptanterv* (röv. NAT), amely az iskolázás első tíz esztendejében megszabta a minden iskolában közös műveltség tartalmát, elrendelő fejlesztési követelményeket. A NAT szerint az egyénnek létérdeke, hogy el tudjon igazodni az információs társadalomban, meg tudja szerezni a joggyakorláshoz, a piacgazdaság versenyhelyzetében a boldoguláshoz szükséges információkat és cselekvőképes tudássá tudja az ismereteket alakítani.

A NAT ezekhez a célokhoz könyvtár-, információhasználati programot fogalmazott meg, amelyet az iskolai könyvtárakra és más információs forrásokra alapozott. Az ismeretanyagot egyrészt elkülönített formában (INFORMATIKA címen) határozta meg, másrészt elsajátíttatását, gyakoroltatását valamennyi műveltségterület számára tantárgyközi követelménnyé tette. *A könyvtárhasználat centrumában tehát a sokféle forrást komplex módon, önállóan felhasználó tanulási tevékenység áll.* Ehhez az alapfunkcióhoz természetesen kapcsolódnak azok a hagyományos kialakult könyvtári feladatok és tevékenységek, amelyek a legkülönbözőbb nevelési területeken (etikai, világnézet, esztétikai nevelés, tehetséggondozás, szocializáció stb.) a tanulók teljes személyiségfejlődésére irányulnak.

A NAT koncepciója szerint a könyvtáraknak az iskola forrásközpontjává, információs centrumává kell válnia, gyűjteményébe szervezve a különböző típusú, nyomtatott és nem nyomtatott ismerethordozókat (hanglemez, -kazetta, diafilm, videofilm, CD, számítógéppel olvasható dokumentumok), amelyekre az oktatási intézményeknek szüksége van, és amelyek kisebb-nagyobb mértékben már ma is megtalálhatók az iskolákban, csak általában nem az egységes gyűjtemény részeként. A dokumentumokra vonatkozó és a dokumentumokban rögzített információkból pedig a könyvtárnak hagyományos vagy számítógépes adatbázist kell létrehoznia, továbbá képessé kell válnia fokozatosan arra is, hogy a könyvtári-információs rendszer szolgáltatásait is fogadni, közvetíteni tudja. *Tájékoztató eszközeit, szolgáltatásait tehát meg kell erősítenie* ahhoz, hogy az iskola tevékenységéből eredő információs szükségleteket ki tudja elégíteni és pedagógiai céljai érdekében a használói helyek és a nyitvatartási idő bővítésével biztosítania kell az egyéni és csoportos helybenhasználatot.

A NAT bevezetésére a jóváhagyástól számított három év múlva kerül sor. 1998-ig kell tehát elkészíteni az iskolák helyi tanterveivel szükséges tantervi ajánlásokat, tanári kézikönyveket és egyéb segédeszközöket a könyvtárhasználat ismeretkörének megtanításához is.



De legalább ennyire fontos kérdés, hogy iskolai könyvtáraink milyen mértékben felkészültek a NAT fogadására, ill. az elkövetkezendőkben milyen fejlesztési preferenciákra lesz szükségük. A *viszonyítási alap* most is a 203/1986-os számú normatíva (most készül egyébként átdolgozása!) és a személyi feltételekre vonatkozó előírások. A helyzetelemzések alapján jól láthatók a könyvtári működés kritikus pontjai: mindenekelőtt az intézmények számához képest kevés a képe-sítéssel rendelkező, főfoglalkozású könyvtárosok száma, holott a törvény szerint minden középiskolában és 9 tanulócsoporthoz nagyobb általános iskolában legalább egy főfoglalkozású könyvtárosra lenne szükség. Ezt a létszámot a nagyobb intézményekben további státuszokkal kellene bővíteni. A norma szerint a jelenlegi 1436 főfoglalkozásún kívül további 1600-1700 álláshelyet kellene létesíteni. Ehhez járul, hogy a főhivatású könyvtárosok kb. 60%-a nem felel meg a törvény által előírt képesítési előírásoknak. Magyarázatra szorul, hogy az iskolai könyvtárosok Magyarországon kettős képesítéssel, pedagógusi és könyvtárosi végzettséggel kell hogy rendelkezzenek. *Alapelv*, hogy a könyvtárosok jó pedagógus legyen, hiszen a könyvtár eszközeivel pedagógiai munkát végez, a nevelőtestület tagja. Könyvtár szakmai feladatai mellett általában szaktárgyát is tanítja néhány órában, könyvtárismereti foglalkozásokat tart és a szaktanárokkal együtt készíti elő a könyvtárban megtartásra kerülő tanítási órákat. A nagyobb iskolákban a könyvtárosok mellett már könyvtárkezelőt is alkalmazni lehet, hogy a diplomás könyvtárosok idejüket a képesítésüknek megfelelő feladatokra fordíthassák (szerzeményezés, tájékoztatás, könyvtárpedagógiai munka stb.).

Az utóbbi években a legtöbb eredmény a könyvtárhelyiségek bővítésében született, ugyanis az általános iskolákban már lezajlott a demográfiai hullám és néhány éven belül a középiskolákban is enyhülni látszanak a férőhelygondok. Hozzá kell tennünk, hogy az utóbbi évtizedben jelentős könyvtárárpítészeti, -berendezési tapasztalatok születtek az új gimnáziumok, szakközépiskolák létesítése

során. Az eleve könyvtárnak tervezett objektumok mind az alapterület nagyságával, belső tereosztásával, mind az információs tevékenységgel összefüggő helyiségek tömbösített kialakításával (könyvtár, stúdió, számítógépterem) jó példákat adtak a könyvtárak régi épületekben való elhelyezéséhez, adaptációs megoldásaihoz.

Az iskolai könyvtárak *másik neuralgikus pontja az állományfejlesztésre fordítható keretek szűkössége, elégtelensége*. A probléma az, hogy az iskoláknak egyre többféle információhordozóra, információra lenne szükségük ahhoz, hogy tartalmi, módszertani szabadságukkal élni tudjanak, a NAT követelményeinek eleget tudjanak tenni. Igaz, hogy az utóbbi években megnövekedett a könyvvásárlásra fordítható összegek nominális értéke: 1982/83-ban az iskolák együttesen 45,4 millió, 92/93-ban pedig 226,1 millió Ft-ot költöttek könyvre. A költségvetési összegeket az iskoláknak sikerült némileg megtoldani alapítványi, pályázati keretektől. Eközben azonban a *könyvárak több mint tízszeresére emelkedtek* (1982-ben 67,- Ft volt, ma 849,- Ft volt a középiskolákban szükséges könyvek átlagára). Általában a könyvek beszerzése mellett a legtöbb iskolában nincs elegendő pénz a legfrissebb információkat tartalmazó folyóiratok és egyéb dokumentumok megvásárlására. Számításunk szerint a teljes oktatási ráfordítás 1%-át kellene az iskoláknak az oktatáshoz szükséges dokumentumokra költeni. Ez az összeg egy tanulóra számítva kb. 860,- Ft-ot (tehát 9,4 DM-t) jelentene egy évre. A jelenlegi könyvvásárlásra fordítható összeg ezzel szemben 104,- Ft (1,1 DM), a teljes ráfordítás 0,14%-a.

A szükségletek tehát adottak és szorosan összefüggnek a meghirdetett közoktatási reformmal. A kérdés az, hogy egy mélyülő gazdasági válság éveiben milyen költségvetési és egyéb ráfordítások állnak majd a közoktatási intézmények rendelkezésére.

Érdeemes lenne tehát megnézni, hogy a nyugat-európai országok gyakorlatára is figyelve – a fenti szükségletek kielégítéséhez melyek a leggazdaságosabb megoldások. Kétségtelen, hogy valamennyi intézményben, kisiskolában aligha lehetne ugyanolyan színvonalú könyvtári feltételeket megteremteni, nem lehet és nem is lenne célszerű minden iskolában a könyvtári önellátásra berendezkedni. Reálisabb megoldásnak látszik, hogy egy-egy körzetben, városban, városi kerületben megteremtsék a *központi ellátás, ellátórendszerek* (állomány és módszertani ellátás) *feltételeit*. (Hazánkban ennek vannak hagyományai, de a központ ellátást vállaló közkönyvtárak nem tudták vállalni az ezzel járó többlet terheket.) A centralizált, koordinált beszerzéssel és állományellátással a rendelkezésre álló anyagi feltételeket hatékonyabban lehetne hasznosítani: az iskolákban mindennap szükséges, szűkebb állomány kihelyezése mellett, az alkalmilag szükséges anyagokat egy közös, központi gyűjteményből kapnák az iskolai könyvtárak rövidebb időre átkölcsönzéssel. Ezek az ellátó központok egyúttal szakmailag, módszertanilag is segíteni tudnák az iskolai könyvtárosokat a szakmai munkájukban. Ezzel a rendszerrel végre megnyugtatóan rendeződhetne a hálózat széteséséből, a szaktanácsadói leépítésekből adódó rendkívül nehéz, bizonytalan helyzet. Két évtizede a megyei pedagógiai intézetek foglalkoznak az iskolai könyvtárakkal, de egy-két megye és a főváros kivételével nem tudták megoldani szakmai gondozásukat. A közkönyvtárak segítségére pedig nem lehet számítani, mert ők is egzisztenciális problémákkal küszködnek.

A másik megtérülő befektetés az *iskolai könyvtárak számítógépesítése, számítógépes hálózatok kiépítése lehetne*. Az elektronizáció megindult az elmúlt években: kb. másfélszáz helyen működik PC a megfelelő könyvtári programrendszerrel, néhol adatbázisokkal. Az elektronizációs folyamat felgyorsítása nemcsak könyvtár-technológiai, hanem a korszerű információszerző technikák elsajátítása szempontjából is fontos, elodázhatatlan feladat. Az információs infrastruktúra megteremtését egyébként a költségvetési források mellett alapítványi erőforrások is támogatják (pl. SOROS Alapítvány).

A *harmadik fejlesztési preferencia* a könyvtárostánárok szakmai képzésének és továbbképzésének ügye. Ez ismételten felveti a felsőfokú pedagógusképző intézmények és pedagógiai intézetek képzési kapacitásának növelését, egyrészt a pályán működők előírt képesítésének megszerzése, másrészt az új oktatási és szakmai feladatokra való továbbképzésük céljából.

A fejlesztési feladatok országos megtervezéséhez, realizálásához, koordinálásához szükséges szakmai erők, kutatóhelyek ma még alig állnak rendelkezésre. A jelenlegi pedagógiai háttérintézmények (OKSZI, OKI) eddig elért eredményeik ellenére (pályázatok, tanulmányi versenyek, módszertani lap indítása stb.) nem képesek megoldani – jelenlegi feltételek mellett – a fentiekben bemutatott kutatás szintű feladatokat.

Ebben a vákuumban jelentős szerepet vállalt és vállal jelenleg is a Könyvtárostánárok Szervezete, mely fontos érdekképviseleti szerepet tölt be a terület jogi szabályozásában, közreműködik a területet érintő szakmai döntések előkészítésében, továbbképzéseket, pályázatokat, szakmai konferenciákat szervez, külföldi kapcsolatokat létesít stb. Ez a szakmai szervezet jelentős erőfeszítéseket tesz annak érdekében, hogy a fentiekben ismertetett modernizációs program szakmai és pénzügyi feltételei létrejöhessenek.

Dán Krisztina

(A cikk a DBI (Deutsches Bibliotheksinstitut) felkérésére készült és szaklapjukban, a Schulbibliothek Aktuell 95/4. számában jelent meg.)

A Parlamenti Könyvtár jubileuma

Tisztelt Elnök urak, az Országgyűlés megjelent tagjai és tisztségviselői, Tisztelt vendégek, Kedves volt és mai munkatársaim!

Megemlékezni gyűltünk össze az Országgyűlés elnökének meghívására. Megemlékezni arról, hogy a magyar képviselőház, a magyar nemzetgyűlés, a magyar országgyűlés – egyszóval a magyar parlament – könyvtára ebben az esztendőben ötnegyed százada létezik és működik. Ötnegyed százada – 125 éve.

De hát valóban 125 éves a magyar parlament és a mi könyvtárunk? Valóban ebben az esztendőben lett 125 éves? Valóban idén kell és lehet ünnepelnünk ezt, a magyar kultúra és ezen belül a magyar könyvtárügy történetében megemlékezésre érdemes dátumot, ezt a könyvtárunk történelmi gyermekkorának túlélését jelző életrajzi dátumot?